

pešč hodis?“ „E kaj, to kepo moram domu nesti; je sicer zlato, pa že ne morem glave po koncu držati, tudi me med plečmi hudo tišči; bi se toraj rad tega nerodnega bremena znebil.“ „Veš kaj“, reče jezdec in obstoji, „menajva! jez ti dam konja, ti pa meni zlato.“ „Iz serca rad“, mu Anžè vès vesel seže v besedo, „toda zagotovim vas, dovolj boste imeli nesti.“ Jezdec stopi s konja, vzame zlato, pomaga Anžetu na konja, mu podá berzdo v roko, ter mu reče: „Če hočeš, da naj hitro teče, moraš z jezikom cmakati in „hop, hop“ reči.“

Serčno vesel je bil Anžè, ko je tako prost na konji sedel in jezdaril. Čez nekaj časa se spomni, da konj še hitreje zamore teči; začel je toraj cmakati in konja pod vamp suvati. Konj jame dirjati in ker Anžè še počasnega jezdarenja ni bil vajen, se zverne s konja v neko grapo tik njiv na tla. Ušel bi bil konj, ako bi ga kmet ne bil vjel. Anžè se pobere in se komaj spravi na noge. Bil je nevoljen in reče kmetu: „Jezdariti; je pač kaj nerodno, posebno na taki kljuzi, kakor je ta, ki berca in suje, da bi si človek kmali na njem vrat zlomil če raz njega pade; jez se že več ne usedem na-nj. Vaša mirna kravica mi pač bolj dopada; pri nji gré lahko človek počasi, in ima pri vsem tem še vsak dan mleka, putra in sira od nje. Koliko bi utegnila taka kravica vredna biti?“ „No“, pravi kmet, če vam je že le tako všeč, vam dam kravo za vašega konja.“ Neznano vesel mu seže Anžè v roko; kmet pa zasede konja in v berzem teku po cesti dirja.

Anžè mirno žene kravo pred seboj in premišlja srečno barantijo. „Imam le košček kruha, in tega mi vendar, mislim, ne bo manjkalo; si ga lahko, če se mi poljubi, s putrom namažem ali si s sirom postrežem; če sem žejen, pomolzem kravo in pijem mleko. Serček, kaj še poželiš?“ Pri neki kerčmi ostane in od veselja pojé vès kruh, kar ga je sabo imel in za poslednje peneze poluka polič ola.

Potem gré s kravo naprej proti maternem domu. Vročina je bila proti poldnevu zmiraj hujši, in Anžè je bil na polji, ki je celo uro dolgo. Zelo mu je bilo vroče in jeziku slin zmanjkuje. „Hočem si pomagati“, si misli Anžè, „pomolzil bom kravo in mleko popil.“ Priveže kravo k suhemu drevesu in podstavi kapo, da bi va-njo molzel; pa akoravno se trudi in trudi, mleka ni zagledal. Ker se je pa še nerodno obračal, ga nepoterpežljiva žival z zadnjo nogo tako hudo na čelo bercne, da se revež na tla zverne in se dolgo nič ne zavé.

K sreči pride po cesti mesar, kateri na vozičku prešiča pelje. „Kaj se tukaj z vami godi?“ vpraša Anžeta in mu pomaga na noge. Ta mu vse pové. Mesar mu ponudi neke pijače, ter reče: „Pite en malo, da bo boljše! Krava ne dá mleka, to je stara dima, ki že ni več za rabo, kakor da jo daste mesarju.“ „Dete, dete!“ pravi Anžè in se za ušesi praska, „kdo bi bil to vedil? Se vé da je dobro, če se tak brav zakolje; to je kaj mesa, pa goveje meso je za me preterdo in ni dosti tolsto. Pač druga je, kdor ima takega prešiča! To je roba, in pa še klobase.“ „Čujte, Anžè“, reče mesar, „ker ste vi, vam hočem za kravo prešiča dati.“ „Bog vam poverni vašo prijaznost“, reče Anžè, mu dá kravo in vzame prešiča z voza.

(Konec sledi.)

Novičar iz mnogih krajev.

Najvažnša novica poslednjih dni je, da tudi tisti razpor je poravnan, ki je žugal vojsko med Švajco in Prusijo in po ti večji plamen vneti. Telegraph je 10. t. m. prinesel iz Pariza novico, da avstrijska, angleška in francozka vlada so edinih misel sostavile pogoje, pod katerimi se zamorete pruska in švajcarska vlada brez razžaljenja svoje časti porazumiti. Pruska vlada je

odgovorila, da je zadovoljna s temi pogoji; in ker jih je tudi zavezni odbor švajcarski v Bernu poterdil, ni dvombe, da tudi veliki zavezni zbor, kateri nadomestuje švajcarsko ljudovlado, bo ž njimi zadovoljen. To vse je gotovo, čeravno besede, po katerih se je mirna sprava dosegla, še niso natanko znane; pa lahko je uganiti, da bistvo njeno je tole: Švajcarji razpustijo vjete puntarje brez sodbe, pruska vlada pa se za vselej odpove pravici do Neuenburga. In tako je tedaj novo leto tudi poslednja dva spodtikljeja odpravilo, ktera sta se štela v ovéro stanovitnega miru: rusovsko-turško zadevo in pa prusko-švajcarsko, — če se ne bo spet kje drugod kaka nova homatija izcimila, ker Moldova in Valahija še niste vredjene, napolitanske in gerške zadeve tudi še ne popolnoma poravnane. — Časnik „Austria“ je naznanil te dni: koliko blaga se je lansko leto (od januarja do oktobra) iz ptujih dežel v naše cesarstvo pripeljalo, koliko pa iz našega cesarstva v ptuje dežele izpeljalo. Vpeljalo se je lani več kot predlanskem ta čas kave (koféta) za poldrugi milijon funtov, (v vsem skupej 31¼ mil. funtov); — pomaranč in limon se je povžilo 700.000 več kot predlanskem; — očiščenega (rafiniranega) cukra 4 mil. in 300.000 funtov več; — sirovega tobaka desetkrat več, predlanskem le 2 mil. funtov, lani 20 mil.; — kož za 2 mil. funtov več; — vina za 2 mil. funtov več (v tem zapisu se števili vse po funtih); tudi premoga za 2 mil. funtov več; čeravno imamo v našem cesarstvu bogate jame premoga, se ga je vendar lani vpeljalo 127 mil. funtov; tudi železa se je zavolj železnice veliko več vpeljalo; — zlata predlanskem 326, lani pa 10.647 funtov, srebra predlanskem 257 funtov, lani 241.411 funtov, zato, ker je dunaj-ka banka pomnožila svojo srebarno gotovino; — bombaža in prediva se je veliko več vpeljalo, volne pa manj; žita sploh se je zavolj dobre letine veliko manj vpeljalo kot predlanskem, le ječmena se je vpeljalo skor toliko kot predlanskem; tudi moke se je za polovico manj vpeljalo. — Govorica, da bode svitli nadvojvoda Ferdinand Maks izvoljen za kraljanamestnika na Laškem, da bo pa zraven tega tudi obdržal višje poveljstvo ces. pomorstva, se čedalje bolj uterduje; ako se to zgodi, bo stanoval svitli nadvojvoda v Milani, ene mesce v letu pa bo prebival v Benetkah in v Terstu. — Še zmiraj so vsi časniki polni popisov tistega groznega hudodelstva, ki se je v Parizu doperneslo zoper občespoštovanega škofa; na drobno popisujejo življenje pobožnega in milodarnega škofa, ki je tudi svojemu morivcu veliko dobrot skazal, — nasprot pa tudi življenje morivca, ki je bilo poslednje leta polno madežev; pravijo, da že 26. dan p. m. je sklenil to hudodelstvo, in ker se pri sodniških preiskavah obnaša popolnoma zaveden, ni misliti, da bi bil v norosti stegnil grozovito roko po življenji svojega vladika, kterege slovesni pogreb je bil včeraj (13. dan t. m.). Pravijo, da 17. dan t. m. pride morivec pred porotno sodbo; tu še le se bo vse bolj gotovo zvedilo. — Na Napolitanskem se je spet strašna nesreča zgodila; ponoči od 5. do 6. t. m. se je na eni najlepših napolitanskih ladij vnelo 27 centov smodnika, ki je na drobne kose in s strašnim gromom raznesel ladijo, ktera je imela 70.000 pušk in pa nekoliko vojakov v Palermo peljati. 80 vojakov je konec vzelo, veliko pa jih je hudo ranjenih; k sreči je prihitela angleška ladija berž na pomoč in iz morja zajela več nesrečnih, ki bi bili sicer utonili. — 7. dan t. m. je kralj sardinski odperl zbor državni. — Veliki knez rusovski Konstantin je zapustil 6. dan t. m. Petrograd in se na daljno potovanje podal, na katerem bo svojo mater v Nici obiskal, potem pa nek tudi v Pariz šel, kjer se že v cesarskem poslopji Elisee delajo sjajne priprave za veličasten sprejem njegov.